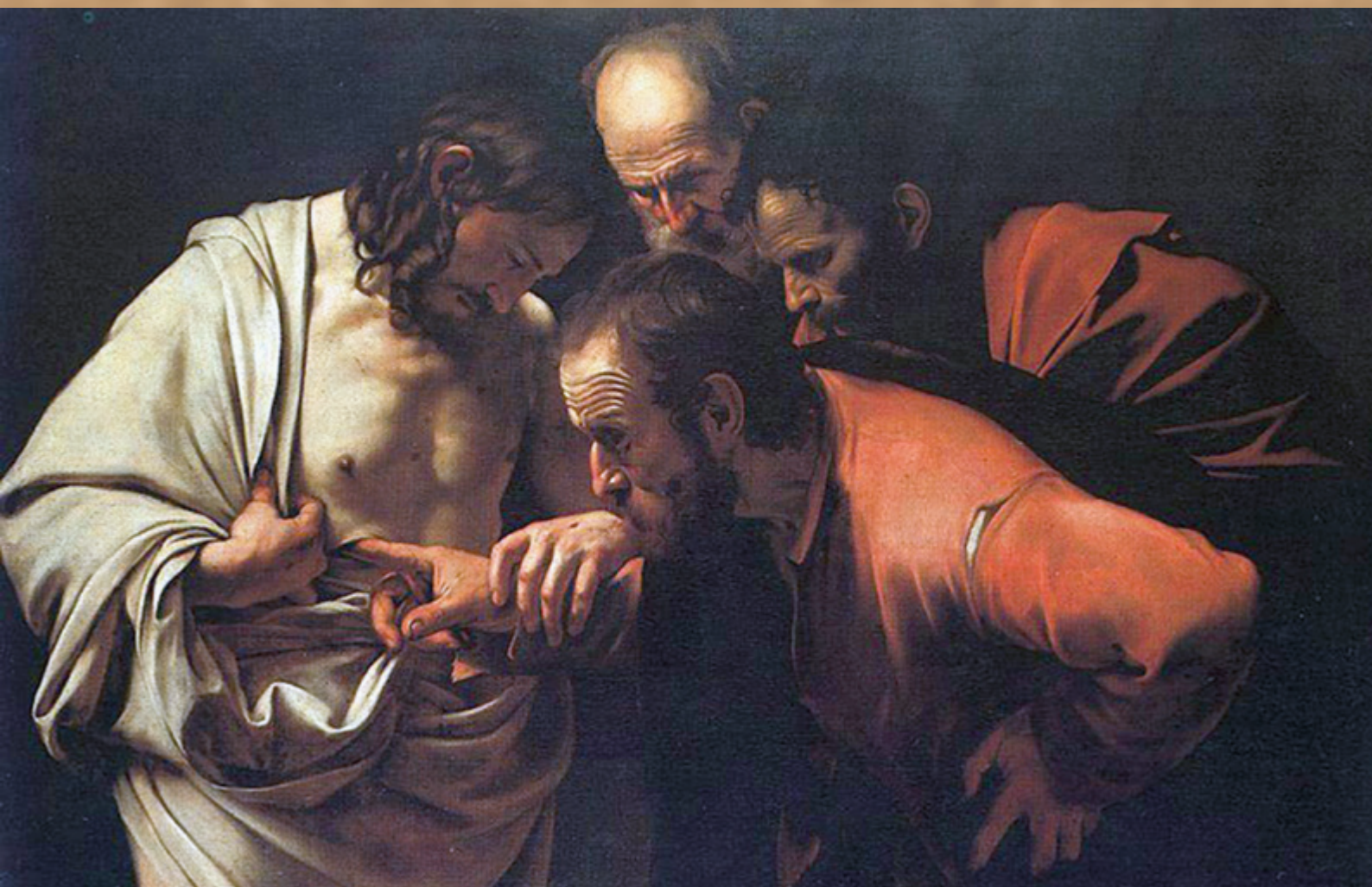

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 4/2016

Usko ja epäusko s.6

Miksi Lähetysliippakunta? s.2

Miehenä seurakunnassa s.9

Miksi LÄHETYSHIIPPAKUNTA?

✍ JUHANA POHJOLA

Mihin Lähetysshiippakuntaa tarvitaan? Miksi olisin siinä mukana? Nämä ovat oleellisia kysymyksiä, joita monet kiinnostuneet kyselevät. Vastauksia on varmasti monia. Itselleni ne pelkistyvät tähän tapaan.

Tarvitsen Jeesusta Kristusta. Olen mukana Lähetysshiippakunnassa, koska ilman Kristusta ja hänen ristini sovitustyötään hukun synteihini. Paljon puhutaan Jeesuksesta, mutta vähemmän siitä, että viimeisellä tuomiolla vain Jumalan armo Kristuksessa Jeesuksessa pelastaa kadotuksesta.

Tarvitsen Jeesusta Kristusta Raamatun sanassa ja sakramenteissa. Olen mukana Lähetysshiippakunnassa, koska ilman Pyhän Hengen uskon lahjoittavaa ja ylläpitävää työtä armonvälineiden kautta Kristus ja ristini armo jäisivät minulta peittoon. Kristillisessä piireissä kuulee paljon puhetta Jeesuksesta, mutta vähemmän siitä, missä minä voin hänet kohdata. Usein julistetaan Pyhästä Hengestä, mutta vähemmän siitä, mistä varmasti tunnistaa Pyhän Hengen työn tunteiden ja kokemusten kadottua. Paljon pidetään saarnoja, mutta vähemmän saarnataan ristini evankeliumia. Paljon viitataan Raamattuun, mutta vähemmän Raamattuun Jumalan pettämättömänä ilmoitussanana. Paljon puuhaillaan luterilaisuuden nimen alla, mutta liian vähän luterilaisen tunnustuksen pohjalta.

Varaukseton luottamus Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen sekä siitä nouseva lain ja evankeliumin saarna kokoavat Lähetysshiippakunnan hengellisyyden sekavilla markkinoilla.

Tarvitsen Jeesusta Kristusta sanassa ja sakramenteissa, jotka lahjoitetaan jumalanpalveluksessa. Olen mu-

kana Lähetysshiippakunnassa, koska kristityt ovat alusta saakka kokoontuneet ylösnousemuksen päivänä Ylösnousseen seuraan murtamaan leipää. Kristillisellä kentällä on paljon tapahutumia, opetuksia, seuroja, piirejä, ohjelmia ja tilaisuuksia, mutta mikään ei voi korvata messua. Paljon on puhetta voimasta ja tulesta. Ylistykset ja kädet kyllä kohoavat kohti taivasta, mutta vähemmän on puhetta alas laskeutuvasta ja vähäpätöisyyteen kätkeytyvästä Herrasta.

Mutta juuri messussa Jeesus puhuu meille sekä antaa itsensä ja lahjansa hyväksemme. Jumalanpalveluksessa synninpäästön kautta palaamme kasteessa saatuun armoon ja evankeliumin saarnan jälkeen käymme rukouksin Herran pöytään. Näin tavallisen taivaallista on elää Jumalan palveltavana luterilaisessa messussa.

Tarvitsen Jeesusta Kristusta sanassa ja sakramenteissa jumalanpalvelusta viettävässä luterilaisessa seurakunnassa. Olen mukana Lähetysshiippakunnassa, koska Jeesus on tarkoittanut jokaisen omansa elämään oksana viinipuussa ja lampaana laumassa, jolla on oma paimenensa. Paljon kristillisellä kentällä esiintyy hengellistä irtolaisuutta, tilaisuudesta toiseen vaeltamista ja julistajien perässä juoksemista, mutta vähemmän opetusta ja ymmärrystä seurakunnan tärkeydestä ja siihen sitoutumisesta. Paljon puhutaan Suomen ev.lut. kirkon paikallisseurakunnista, mutta sen tekemän hyvän työn lisäksi puhutaan vähemmän siitä, mihin kaikkeen Raamatun ja omantunnon vastaiseen sen toiminnassa usein joutuukaan mukaan. Entä miten suurten rekisteriseurakuntien keskellä löytää yhteisö ja oma paimen? Ruuan ja

yhteisön perässä onkin menty perinteisesti hengellisten liikkeiden toimintaan. Mutta liikkeiden monella tapaa arvokkaan työn kohdalla jää huutava kysymys vastausta vaille: minkä seurakunnan yhteydessä minä voin elää?

Näiden kysymysten keskellä Lähetysshiippakunta kiteyttää tehtäväkuvansa: jumalanpalvelus elämäksi ja seurakunta kodiksi. Siksi me yhdessä opetelemme elämään seurakunnista muodostuvana hiippakuntana, pitämään huolta seurakunnistamme sekä niiden paimenista ja lauman muista jäsenistä.

Mutta ei se tähän jää. Eihän kyse ole vain minun tarpeistani, vaan siitä, että Jumalan valmistama pelastus Kristuksessa Jeesuksessa on tarkoitettu kaikille muillekin lähellä ja kaukana. Jumalan lähetys on hänen seurakuntansa, joka on verkkona viskattu maailmaan. Olen Lähetysshiippakunnassa mukana, koska haluan olla rakentamassa luterilaisia seurakuntia seuraavalle sukupolvelle.

Miksi Lähetysshiippakunta? Mitä Sinä vastaat?

JONI AHONEN VIHITTIIN PAIMENVIRKAAN

✍️ PETRI HILTUNEN

📷 JUHA RIIPPA

” **O**i Pyhä Henki, Herramme, elämän lähde Luojamme, nyt täytä meidät armolla ja voimallasi vahvista”. Näin alkoi seurakunta veisata salintäydessä Teppanalan rukoushuoneessa, kun ristisaatto lähti liikkeelle. Piispa Risto Soramies vihki paimenvirkaan jo 13. pastorin, teologian maisteri Joni Ahosen, Imatran Joosuan ja Lappeenrannan Joonan

seurakuntien palvelukseen.

Saarnassaan piispa korosti, että Jumalan kirkkaus tulee kirkkaimmillaan esiin siinä, kun syntisille julistetaan syntien anteeksiantamusta. Siinä on loppujen lopuksi koko kristillisen uskon ydin. Evankeliumin julistaminen syntien anteeksisaamiseksi on paimenviran tärkein tehtävä.

Soramiehen mukaan painopiste ei

ole siinä, mitä taivaassa tapahtuu synninpäästön hetkellä. Olennaisin tapahtuu maan päällä, kun pastori antaa Kristuksen käskystä ihmisille synnit anteeksi. Tuo maanpäällinen tapahtuma rekisteröidään myös taivaassa.

PAIMENVIRKA KOSKEE

KOKO PERHETTÄ

Piispaa avusti pappisvihkimyksessä seitsemän Lähetyshiippakunnan pastoria. Kanttorina toimi Mari Hiltunen ja notaarina Erkki Pitkäranta. Juhlassa soitti viulua Joonan seurakunnan äitiyslomalla oleva kanttori Emmi Seppänen.

Päiväjuhlassa uusi pastori sai seurakunniltaan matkaehtoollisvälineet, piispalta paimenristin ja runsaasti hyviä neuvoja ja kannustusta viran hoitamiseen. Myös Jonin puoliso Aija sai koinoniaristin, koska paimenvirka koskee koko perhettä. Puheessaan dekaani Juhana Pohjola kuitenkin kehotti Aijaa ottamaan häneen yhteyttä, jos puolisoa ja kaksostyttöjen isää ei näy riittävästi kotona. Silloin jokin on vialla ja vaatii korjausta!

VIKAARIT SEURAKUNTIIN

Lähetyshiippakunnan pastoraali-instituutissa on meneillään toinen kurssi, joka alkoi syksyllä 2015. Kurssilla on mukana seitsemän opiskelijaa. Ensimmäisen opiskeluvuoden jälkeen tänä syksynä käynnistyvät seurakuntaharjoittelut. Konsistori nimesi opiskelijat harjoittelijoiksi eli vikaareiksi seurakuntiin.

Harjoittelujakson aikana tarkoituksena on saada kokonaiskuva seurakunnan elämästä ja tutustua tarkemmin papin työhön. Vikaarit saarnavat, opettavat sekä palvelevat liturgiassa tehtävissä seurakunnissa. Harjoittelujakso kestää kevääseen 2017 asti. Seurakuntien pastorit toimivat vikaarien ohjaajina.

Vikaareina palvelevat: **Asko Iso-Kungas** (Samuel), **Jouko Makkonen** (Tuomas), **Timo Marttinen** (Nehemia), **Juuso Mäkinen** (P. Kolminaisuus), **Anssi Ollilainen** (Paavali), **Tuomas Salo** (Markus) ja **Lauri Vaahtoranta** (Matteus).

Pastoraalikurssin vetäjinä toimivat TT Jari Kekäle ja hiippakuntadekaani Juhana Pohjola.

Pyhäkön lamppu 4/2016

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Utisia
- 4 Joni Ahonen: Jumala pitää huolen
- 6 Usko ja epäusko
- 8 Aabraham näki Jeesuksen päivän
- 9 Miehenä seurakunnassa
- 10 Virsi pelastusvarmuudesta Kristuksessa

”Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut” 1. Sam 3:3

- 11 Miksi uskoa, että Raamattu on totta?
 - 12 Trons vila
 - 14 Uskontunnustus
 - 15 Hartaus
 - 16 Hyvän paimenen huomassa
- Kannen kuva: Caravaggio: Epäilevä Tuomas

JONI AHONEN: JUMALA PITÄÄ HUOLEN

PEKKA-TAPIO HYPPÖNEN

JUHA RIIPPA

Oksatien pappilaan saapuu iloisia vieraita. Joukkueen kärjessä marssivat kuusivuotiaat kaksostytöt, Liina ja Ruut. Pappilassa on tullut käytyä jo aikaisemmin, joten kyseessä on tuttu paikka. Tyttöjen perässä matkatavaroiden kanssa saapuvat Joonan ja Joosuan luterilaisen seurakuntien tuleva pastori, Joni ja hänen puolisonsa Aija Ahonen. Takanä ovat Nilsin työntekijäpäivät. Sielä Joni oli konsistorin kuulusteltavana. Viikonloppuna katsotaan tulevaisuuteen ja aletaan perehtyä Etelä-Karjalan seurakuntien pastorin työhön. Edessä siintää elokuun pappisvihkimys Imatralla.

Illalla, lasten nukahdettua, on tullut aika aikuisten istua sohvalle muistelemaan, kuinka tähän on tultu.

- Olen saanut elää lapsesta saakka kristittyinä, Aija kertoo.

Raamattu, kirkossa käyminen, erilaiset kristilliset juhlat ja tapahtumat ovat aina kuuluneet Aijan elämään. Oli turvallista elää paikallisseurakunnan yhteydessä. Molemmille rippikoulu oli tärkeä tapahtuma. Joni kävi riparin Pirkkalassa, kotiseurakunnassaan. Pastori Arto Köykin esimerkki saattoi pohtimaan nuorisopastorin uraa. Matkaan mahtuu myös mutkia ja oman tien kulkemista, kunnes lukioikäisenä hyllyssä ollut Raamattu pysäytti nuorukaisen.

- Sieltä löytyi apu sen hetkiseen tilanteeseen. Ymmärsin, että taivaassa on Jumala, joka on kiinnostunut minusta ja haluaa pitää minusta huolta.

- Kaste on kantanut, ja esirukoukset, Aija tietää.

HYVIEN OPETTAJIEN OHJAUKSESSA

Jonin mummi oli rukoilija. Äidin opastamana Aija alkoi rukoilla tulevan puolisonsa puolesta jo kauan ennen kuin tapasi Jonin.

Ahoset tapasivat toisensa 2000-luvun alussa Kauniaisissa, Suomen Raamattuopiston ”PK:lla” eli nuorten Raamatun peruskurssilla. Vuonna 2007 he sanoivat toisilleen: ”Tahdon!” Yhteinen koti perustettiin Joensuuhun,

jossa molemmat lukivat teologiaa.

- Lähdimme opiskelemaan sitä, mikä kiinnosti. Emme silloin ajatelleet tulevaa työuraa, Joni kertoo.

Vuonna 2010 syntyivät tytöt.

Opiskeluaikana tulivat tutuiksi OPKO:n ja evankelisten opiskelijailat, erilaiset vastuutehtävät sekä myös Lähetyshiippakunnan nykyiset pastorit Kalle Väätäinen ja Vilho Teivainen.

- Jumala on antanut elämään monia hyviä opettajia, jotka ovat ohjanneet oikeaan suuntaan. He ovat olleet suureksi siunaukseksi, Aija kiteyttää Jumalan johdatuksen.

Kristittyjen yhteys on myös kantanut. Tärkeänä kokemuksena olivat myös Raamattuopiston säännöllinen jumalanpalveluselämä ja opetuksesta saadut hyvät eväät.

UMPIKUJA TULI VASTAAN VALTAKIRKOSSA

Joensuussa Ahosilla oli vakaa halu liittyä paikallisseurakunnan elämään. Se osoittautui vaikeaksi. Saarnojen sisällöttömyyden ja kirkon opillisten ongelmien tähden tulevaisuus alkoi näyttäytyä epävarmana. Vielä opiskelujen alkuvaiheessa kirkollinen tilanne oli ollut jossain määrin erilainen. Ahosten toiveena oli saada osallistua ehtoolliselle hyvällä omatunnolla. He myös toivoivat, että saisivat kuulla saarnattavan Jumalan sanaa, eikä tarvitsisi pelätä väärää opetusta. Opiskelijoiden joukko päätti vielä yrittää. He marssivat kirkkoherran pakeille kysymään, josko seurakunnassa vielä voisi olla perinteisen virkakäsityksen mukaisia apostolisia messuja. Vastaus oli kieltävä. Samalla alkoi selvitä, että työurasta Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa oli turha haaveilla. Elämä paikallisseurakunnan yhteydessä ja mahdollinen leipäpuu ajautuivat katkolle.

Vaikka tulevaisuus evankelis-luterilaisen kirkon yhteydessä näyttäytyi yhä epävarmempana, eli Ahosilla toivo, että asiat vielä jotenkin selviäisivät. Jumala pitää huolta. Opiskelu antoi aikalisän pohtia, mitä muuta

tulevaisuudessa voisi tehdä. Jumala antoi tyttöjen muodossa Aijalle kotiaidin kutsumuksen. Joni alkoi teologian ohella opiskella turvallisuusalaa. Yhteys toisiin kristittyihin kannatteli. Teologian opiskelijoiden parissa virisi ajatus jumalanpalvelusyhteisöstä. Sen perustaminen ja toiminta saivat suorastaan lentävän lähdön. Opiskelijoista muodostui nopeasti vastuunkantajien joukko. Jopa pastori oli saatavilla. Kenian luterilaisen kirkon Pastori Richard Ondicho asui tuolloin perheineen Joensuussa ja oli valmis palvelemaan.

AJATUS MESSUYHTEISÖSTÄ LÄHTI OPISKELIJOISTA

Alussa oli paljon innostusta. Mutta jouduttiin vielä voittamaan monia vaikeuksia, ennen kuin seurakuntakoti alkoi todella muodostua ja vakiintua. Jokaisen pienen yhteisön ongelmana ovat voimavarat.

- Muutamat alkuvuodet olivat haastavia siinä suhteessa, että meitä oli hyvin vähän, Aija kertoo. Samat ihmiset kantoivat vastuuta erilaisissa tehtävissä.

- Siinä oli teologian opiskelijoita ja valmis pastori. Meillä oli moni palkka paljon valmiimpi kuin monissa muissa paikoissa. Siinä olisi ehkä ollut hyvä aloittaa vähän rauhallisemmin, Joni analysoi vuosien jälkeen.

- Kirkkokahvit pidettiin joka kerta.

Joni, yhdessä toisten teologian opiskelijoiden kanssa, kantoi Richardin ohella vastuuta saarnaamisesta. Myös Aija toimi seurakunnan vastuutehtävissä. Jonkin ajan päästä todettiin, että oli löydettävä kestävämpi tapa toimia.

Jumalanpalvelusyhteisö järjestäytyi noin vuoden päästä toimintansa aloittamisesta Suomen Luther-säätiön seurakunnaksi. Luther-säätiöön kohdistui alussa paljon odotuksia, joihin kaikkiin ei koettu saatavan vastakaikua. Etäisyys Helsinkiin tuntui pitkältä. Ajan kuluessa seurakunnan ja Luther-säätiön yhteistyö selkiytyi. Yhteisö selvisi alun kasvukivuistaan. Joni ko-

Hiippakuntadekaani Juhana Pohjola onnittelee vastavihittyä. Pastori Joni Ahosen vierellä Aija-vaimo ja kaksostytärät Liina ja Ruut.

kee, että yhteisö itsessään oli aina mukava paikka, jossa sai levätä.

- Uhkat olivat enempi ulkoisia: Mitä pärjätään Joensuussa? Saadaanko joukkoa lisättyä, että saadaan tämä kannattavaksi?

JUMALANPALVELUS ON KRISTUKSEN TYÖN VASTAANOTTAMISTA

Ajan kuluessa huoli jatkuvuudesta ja resursseista on helpottanut. Jumalanpalvelusyhteisöstä muodostui kaivatun seurakuntakoti, jossa on eri-ikäisiä ihmisiä ja jossa lapset saavat kasvaa. Tänä päivänä seurakunta kantaa nimeä Pyhän Nehemian luterilainen seurakunta. Luther-säätiön kautta seurakunta on käynyt palvelemaan moni hyvä pastori. Seurakunnan nykyisenä pastorina toimii Joel Kerosuo. Perustajajäsenenä Ahoset ovat saaneet seurata ai-tiopaikalta seurakunnan kehittymistä.

Mitä vuodet seurakunnassa ovat opettaneet? Joni pohtii:

- Yksi asia tulee mieleen, minkä on käytännön kautta oivaltanut: miten tärkeä on jumalanpalvelus. Sitä on ollut sekä yhteisön että yksilön tasolla sellainen olo, että kristityn elämä on

temppujen tekemistä, että pitäisi kaivaa Jeesus sisimmästä, tai se armon kokemus tai kääntymyksen kokemus, tai pitäisi kuulla Jumalan puhetta. Ja sitten sitä on kädet ristissä ja koittaa kuunnella, ja mitään ei tapahdu.

Joni toteaa, että uskossa ei ole kysymys mistään kummallisesta. Se on Kristuksen työn vastaanottamista Jumalan sanassa.

- *Sinun puolestasi annettu ja vuodatettu* – ja kaikki se, mitä messussa tulee, objektiivinen Kristuksen työ, jonka minä saan vastaanottaa: *Herran rauha olkoon teidän kanssanne, Herra siunatkoon sinua ja varjelkoon sinua.*

PIENETKIN LAUMAT OVAT TÄRKEITÄ

Pastorin viran kautta Kristus puhuu seurakunnalle. Myös yhteisönä seurakunnan elämän tulee olla Kristus-keskeistä.

- On olemassa erilaisia työmuotoja, mutta perustukseltaan seurakunnan elämä ei ole temppujen tekemistä, ihmeellisten messujen järjestämistä tai sitä, että järjestetään Jeesus-mölkkykisoja, vaan että on jumalanpalvelus, jossa Jumala saa palvella meitä. Se on

varmaan se isoin asia.

Myös Aijalle jumalanpalveluksen tärkeys on konkretisoitunut äitivuosina:

- Kun lasten kanssa ei aina jaksu keskittyä saarnaan eikä hirveästi saa irti yhtään mistään, niin kuitenkin saa ihan konkreettisesti syödä ja juoda ehtoollisen.

- Elämä Joensuussa on opettanut, että aina ei ole kyse massoista. Totta kai olisi hienoa, jos tulisi paljon ihmisiä kirkkoon, mutta Jumalalle pienikin määrä ja yksittäiset ihmiset ovat tärkeitä. Jumala haluaa yksittäisistäkin seurakuntalaisista pitää huolta. Siksi on tärkeää, että pastori jaksaa huolehtia myös pienistä laumoista

- Epävarmuudet ja pelotkin kuuluvat asiaan, mutta kyllä Jumala pitää huolen, Joni summaa.

Tulevan pastorin työn äärellä Joni sanoo olevansa otettu. Työn vastuun ja vaativuuden edessä hän tuntee vavistusta.

- Samalla on kuitenkin turvallinen olo siitä, että on saanut oppia: kyllä Jumala pitää huolen.

USKO JA EPÄUSKO

JANI-MATTI YLILEHTO

WIKIMEDIA COMMONS

Oletko uskossa? Kristityt puhuvat paljon uskosta. Niin puhuu Raamattukin. Hebrealaisille kirjoitetaan: *”Ilman uskoa ei kuitenkaan kukaan ole Jumalan mielen mukainen”* (Hepr. 11:6). Niin sanotusti uskosta osaton on siis osaton myös Jumalasta. Kun Hebrealaiskirjeessä aikaisemmin puhuttiin autiomaavaelluksella kuolleista israelilaisista, kerrotaan: *”Ja niin me näemme, että he epäuskon tähden eivät voineet siihen päästä (Jumalan lepoon).”* (Hepr. 3:19) Epäuskoinen on siis myös osaton Jumalan iankaikkisesta levosta.

Usko näyttäytyy Jumalan edessä suosiollisena ja palkittavana. Päinvastoin epäusko näyttäytyy synneistä suurimpana. Johanneksen evankeliumissa Jeesus sanoo: *”synti on siinä, että ihmiset eivät usko minuun.”* (Joh. 16:9) Se, mikä erottaa ihmisen Jumalasta ja taivaasta on siis epäusko, joka on kaikkein kohtalokkain synti ja synnin juuri. Oikeastaan vain epäusko onkin kadottava synti, koska se estää anteeksiantamuksen vastaanottamisen. Näin me näemme, miten tärkeää usko on. Se luo yhteyden Jumalaan ja on edellytys taivaaseen pääsemiselle. Voidaan sanoa ettei ihminen pelastu ilman uskoa.

YKSIIN USKOSTA – SE ON KRISTUKSEN TEKOA

Olet ehkä kuullut sanottavan: ”Sinun pitää uskoa Jeesukseen. Muuten et pääse taivaaseen!” Elämän vaikeuksien kanssa kamppailevaa ehkä kehoitetaan uskomaan enemmän. Kristitty saattaa kysellä oman uskonsa riittävyyttä ja jopa oman uskonsa olemassaoloa. Uskonko minä? Se on tärkeä kysymys, joka erottaa taivaan ja helvetin. Mutta kysymys on samalla huono kysymys. Kysymys on huono, koska se kääntää ihmisen katseen häneen itseensä. Jeesus vielä sanoo, että jos meillä olisi uskoa sinapinsiemenenkään vertaa, me voisimme siirtää vuoria. Ja vastaavasti minun uskollani ei siirry hiekanjyväkään.

Itsestään uskoa etsivä usko on kovin häilyvää. Siksi kristityn tulee katella toiseen suuntaan. Johanneksen evankeliumissa Jeesukselta kysellään asiasta ja Hän vastaa: *”Mitä meidän tulee tehdä, että tekomme olisivat Jumalan tekoja? Uskokaa häneen, jonka Jumala on lähettänyt. Se on Jumalan teko.”* (Joh. 6:28–29) Usko Kristukseen on siis Jumalan teko. Mitään muuta tekoa ei Jumala edellytä ihmiseltä. Se riittää, että Hän saa tehdä meissä uskon, saa lahjoittaa meille uskon. Paavali kirjoittaa: *”Sillä teidän on suotu, Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myös kärsiä hänen tähtensä.”* (Fil. 1:29) Usko ei ole lähtöisin ihmisen sydäimestä. Usko on Jumalan lahja, jonka me saamme Kristuksen kautta. On siksi väärin yrittää alkaa uskoa. On väärin yrittää etsiä uskoa omasta sisimmästään. Sieltä se ei kumpua itsestään tai pakottamalla. Omatekoinen usko on epäuskoa. Vain Jumala voi antaa oikean, pelastavan uskon.

YKSIIN ARMOSTA – SE ON USKON SISÄLTÖ

On tärkeä huomata, että uskolla tarkoitetaan Raamatussa ainakin kahta eri asiaa. Voidaan puhua uskosta, jolla uskotaan. Tätä voidaan sanoa sydämen uskoksi. Toiseksi voidaan puhua uskosta, johon uskotaan. Nämä kaksi ovat eri asioita. Kun helposti korostetaan vain toista näistä, mennään metsään. Usein kristittyjen joukossa painopiste on siinä ihmisen henkilökohtaisessa uskossa, sydämen uskossa. Ja kun painopiste on vain siinä, silloin helposti tulee ajatus, onko minun sydämen uskoni riittävä vai ei. Ja helposti ajaututaan tilanteeseen, jossa jokainen vaatii, että minun uskoni on oikeaa uskoa. Raamattu puhuu toki tästä sydämen uskosta. Paavali sanoo (Room. 10:9): *”Jos sinä suullasi tunnustat, että Jeesus on Herra, ja sydämessäsi uskot, että Jumala on lähettänyt hänet kuolleista, olet pelastuva. Sydämen usko tuo vanhurskauden, suun tunnustus pelastuksen.”*

On välttämätöntä, että Jumala saa vaikuttaa uskon ihmisen sydämessä. Pelkkä pääntieto tai totena pitäminen ei riitä. Tarvitaan uskoa. Sydämessä ei nimittäin silloin ole pelkästään usko, vaan siellä on jotain muutakin. Siellä asuu uskon myötä ja kautta myös Kristus, Pyhä Henki ja koko Kolmiyhteinen Jumala. Siksi sydämen usko on olennainen asia. Se sydämen usko, jonka Jumala antaa tuo mukanaan itse Vapahtajan.

Mutta uskolla on myös tämä toinen merkitys, jota me emme saa sivuuttaa. Usko on uskoa, johon uskotaan. Uskossa olennaista on myös sen kohde, joka määrittää uskon sisällön. Uskosta tässä mielessä puhuu Juudan kirjeen kolmas jae: *”Rakkaat ystävät! Hartaasti olen halunnut kirjoittaa teille yhteisestä pelastuksestamme, ja nyt sain aiheen kehottaa teitä taistelemaan sen uskon puolesta, joka pyhille on kertakaikkisesti annettu”*. Tässä ei nyt enää olekaan kysymyksessä sydämen usko, vaan pyhille eli Kristuksen kirkolle annettu usko. Siis uskon sisältö, niin kuin voisimme tarkentaa. Meidän tulee vaalia sitä uskoa, joka Kirkolle on annettu, ei muutella tai korjailia sitä, vaan taistella muuttumattoman uskon puolesta. Sydämen uskon Jumala antaa lahjoittamalla ihmiselle uskon kohteen: itsensä.

KRISTUKSEN TÄHDEN – EI MEIDÄN USKOMME MÄÄRÄN TÄHDEN

Saatana haluaisi riistää meiltä uskon näissä molemmissa merkityksissä; sekä sydämen uskon että uskon sisällön. Ja siinä hän on kyllä taitava. Jeesus puhuu Luukkaan evankeliumin kahdeksannessa luvussa Jumalan sanan kylvämisestä. Paljon kylvöstä tuhoutuu kun *”perkele tulee ja ottaa sanan pois heidän sydämistään, etteivät he uskoisi ja pelastuisi.”* Ensinnäkin sielunvihollinen uskottelee, ettei se oikea usko nyt niin tärkeä ole: Kuka sitä nyt voisi tietää, mikä on oikea usko? Ja onko se nyt niin tärkeää? Toisaalta sielunvihollinen tahtoo riistää ihmisten sydämistä uskon. Se tahtoo

kiinnittää ihmisten mielet ja sydämet tämän maailman asioihin. Se tahtoo täyttää sydämet jollain muulla kuin Kristuksen todellisella läsnäololla. Kylväjävertauksessa Jeesus varoittaa maailman kiusauksista ja rikkauksista, jotka puhaltavat pois tai tukahduttavat kylvetyn sanan.

Monenlaisten kiusausten keskellä saatamme yhä kysellä: ”Uskonko minä, tarpeeksi?” Tällaiseen kysymykseen vastauksena aina vaani epäusko: ”En!” Tällainen vastaus vaanii jokais- ta joka tutkii uskoaan itseään tarkas-

tellen. Kysymys: ”Uskonko?” siirtää koko meidän huomiomme meihin itseemme. Ja silloin kun meidän huomiomme kiinnittyy itseemme, se kiinnittyy johonkin, mikä on osallinen syn- tiinlankeemuksesta. ”Uskonko minä?” avaa oven meidän omalle, pohjatto- malle epäilyksellemme ja sille vihol- lisellemme, joka haluaa ajaa meidät epätoivoon ja helvettiin asti. ”Uskon- ko minä?” saa helposti vastaukse- seen: ”En tiedä, ehkä, en.” ”Uskonko minä?” on huonoin mahdollinen kysy- mys, jonka ihminen voi kysyä itsel-

tään silloin, kun tarvitsee varmaa pe- rustaa iankaikkisuuden edessä.

Vanha kristillinen ja hyvä luteri- lainen tapa on kysyä erilainen ja eri suuntaan katsova kysymys: ”Onko Jeesus luotettava?” Kysymällä näin suuntaat katseesi ja haasteesi Häneen, joka ei ole osallinen syntiinlankee- muksesta tai mistään sen vaikutusis- ta. Kysymällä Jeesuksesta asetet kysy- myksesi kalliolle, jota omat epäilykse- si eivät voi lopulta horjuttaa. Kuoliko Hän ristillä ja nousiko Hän kuolleista minun tähteni? Toki samanlaiset epäi- lykset voivat kohdistua Jeesukseen kuin meihin itseemme, mutta erona on, että Jeesus kestää meidän epäilyk- semme ja pysyy muuttumattomana teoissaan ja sanoissaan. Katsellessasi Jeesusta saat myös huomata, että kal- taisiamme ja monesti epäuskon kanssa kamppailevia hän on tullut nostamaan ja armahtamaan. Saat kysyä: ”Onko Jeesus uskollinen kasteen lupauksis- sa? Tekeekö Hän lupauksensa mukaan ehtoollisessa?” Silloin saamme huo- mata, miten Jeesus on tullut antamaan meille uskon antamalla meille itsensä.

RUOKI KRISTUKSEN TYÖTÄ

Paavali kehottaa Timoteusta: *”Kun opetat veljiä näin, olet hyvä Kristuk- sen Jeesuksen palvelija ja saat itsekin vahvistusta siitä uskonopista ja oi- keasta opetuksesta, jota olet noudat- tanut. Hylkää jumalattomat ja jouta- vat tarut. Harjoita itseäsi oikeaan us- koon”* (1. Tim. 6:6–7). Kenessäkään meissä ei asu sellaista uskoa, joka pysyisi meissä itsensä tähden. Tarvit- semme toisen pitämään uskon meissä. Armonvälineillä Jumalan Pyhä Henki paitsi synnyttää myös ylläpitää uskon meissä. Siinä ammennetaan meihin Kristuksen työtä ja uskoa. Siksi on välttämätöntä pysytellä armonvälinei- den äärellä ja käyttää niitä. Ainoastaan se estää epäuskoa valtaamasta meitä kokonaan. Ruoki siksi itsessäsi Kris- tuksen työtä, joka myös usko on.

AABRAHAM NÄKI JEESUKSEN PÄIVÄN

≡ ANTTI LEINONEN

Abrahamin pitkä taival oli alkanut Jumalan kutsuessa hänet Urista. Patriarkoisista ensimmäinen oli irrotettu maansa ja sukunsa luomasta turvasta, mutta Jumala antoi tilalle toisen turvan, oman lupauksensa. Hän sai toisen maan ja hänestä syntyisi uusi suku. Ja vieläpä hänestä polveutuisi se jälkeläinen, siemen, joka toisi kaikille kansoille kiirouksen sijaan iankaikkisen siunauksen (1. Moos. 12:1–3).

Vaellus oli ollut kivikkoinen ja Abraham oli toiminut usein ei Jumalan lupausten varassa, vaan omien pelkojensa ajamana. Herra ei kuitenkaan ollut hylännyt lupaustaan. Herra pysyi siinä ”yksipuolisessa” liitossa, jonka solmiminen luvussa 15 kuvataan. Perinteisessä liitonsolmimisen seremoniassa uhrieläimet oli halkaistu kahtia (1. Moos. 15:9–10). Normaalisti liittoon astuvat osapuolet kulkivat vuoron perään eläinten välistä. Näin he ilmaisivat: jos minä rikon liiton, käyköön minulle kuten näille eläimille. Abrahamin vaipeassa tätä ajatelllessaan yön synkkinä hetkinä epätoivoon ”näkyi suitsuava pätsi ja liekehtivä tuli, joka liikkui uhrikappaleiden välissä”. (1. Moos. 15:17). Jumala oli yksin ottanut kantaakseen mahdollisen rangaistuksen.

LUPAUKSEN TÄYTTÄMISTÄ SEURASI KOETUS

Lopulta Abraham sai luvutun jälkeläisen, Iisakin. Ilman tätä poikaa koko hänen elämänsä olisi ollut meiltä vaila. Tämän hän itse sanoo luvussa 15, kun Herra lupaa hänelle palkan. ”Mutta Abram sanoi: ’Oi Herra, Herra, mitä sinä minulle annat? Minä lähdän täältä lapsetonna, ja omaisuuteni haltijaksi tulee damaskolainen mies, Elieser.’” (1. Moos. 15:2). Abrahamilla siis kuitenkin lopulta oli perillinen.

Mutta sitten seuraakin koetus, jonka kestämiseen Abraham tarvitsi kaikki nuo kokemukset, jotka hänel-

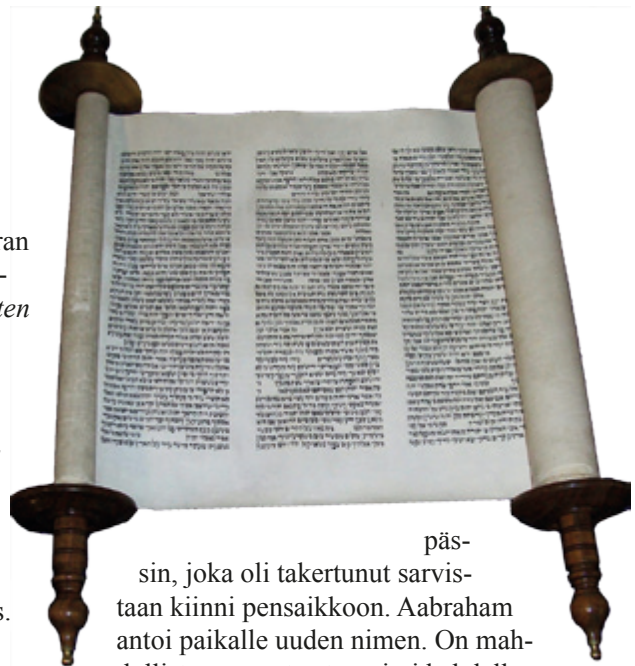
lä oli Jumalan hyvyydestä Herran kanssa vaeltamiensa vuosikymmenten ajalta: ”Näiden tapausten jälkeen Jumala koetteli Abrahamia ja sanoi hänelle: ”Aabraham!” Hän vastasi: ”Tässä olen”. Ja hän sanoi: ”Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, ja mene Moorian maahan ja uhraa hänet sielä polttouhriksi vuorella, jonka minä sinulle sanon’.” (1. Moos. 22:1–2).

Abraham joutui kamppailemaan sen syvän ristiriidan kanssa, joka oli Jumalan lupausten, hänen liitonsa ja tämän käskyn välillä. Abraham teki kuitenkin Jumalan sanan mukaan ja luotti, ettei hänen lupauksensa voi raueta tyhjiin.

Abrahamin ympärillä olevat uskonnot, myös ne joita harjoitettiin hänen alkuperäisessä kotimaassaan, ajattelivat uskonossa olevan kyse siitä, että ihmiset palvelivat (epä)jumalia. Epäjumalat olivat kuin kuninkaita, joille piti antaa ruokaa (uhrit), joita heidän palvelusväkensä (papistot) piti viihdyttää (rituaalit, tanssit ja kisat). Abrahamin Herra oli kuitenkin osoittanut itsensä sellaiseksi, joka pikemminkin antaa hyvää omilleen. Hän oli luvannut jopa itse uhrata itsensä, kuten yllä näimme, jos rikkoisi lupauksensa. Niinpä Abraham sanoi valettuaan poikineen ja palvelijoineen Moorian vuoren juurelle: ”Jääkää tähän aasin kanssa. Minä ja poika menemme tuonne rukoilemaan; sitten me palaamme luoksenne.” (1. Moos. 22:5). Abraham päätteli, ettei Jumala petä lupauksiaan, että hän saa Iisakin takaisin, ja ”sitten **me** palaamme luoksenne”.

MOORIAN VUORESTA TULI TEMPELIVUORI

Eikä Abraham luottanut tyhjiin lupauksiin. Jumalan enkeli keskeytti uhrin ja Herra antoi Iisakin sijasta uhriksi

päsin, joka oli takertunut sarvis-taan kiinni pensaikkoon. Abraham antoi paikalle uuden nimen. On mahdollista ymmärtää tuo nimi kahdella tavalla, kuten se vanhassa käännöksessä ilmaistaankin (j. 14): ”Herra näkee” tai ”Herra nähdään” eli ”Herra ilmestyy” (ja siksi voidaan nähdä). Ilmeisesti tähän kohtaan Jeesus viittaa sanoessaan: ”Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi.” (Joh. 8:56). Abraham näki Jeesuksen päivän tällä Moorian vuorella, josta myöhemmin tuli temppelivuori (2. Aik. 3:1). Hän näki, kuinka taivaasta astuisi alas Jumalan Lähettiläs, Taivaallisen Isän ainosyntyinen Poika. Tällä samalla Jerusalemin vierailella vuorella Hän asettuisi ristillä ihmisten sijaan. Hän astuisi pysäyttämään kuoleman tuhotyöt. Hän toteuttaisi Abrahamin kanssa tehdyn liiton niin, että hänen uhrissaan annettaisiin iankaikkinen siunaus kaikille maailman kansoille.

Luther sanoo tämän raamatunkohdan opettavan ”Pyhän Raamatun ydintä, jossa on kysymys kuolleen ylösnousemuksesta, elämästä, kuoleman voittamisesta ja synnin hävittämisestä” (Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18–24, 283). Abraham ja Iisak nojasivat lupauksen sanaan, iankaikkisen siunauksen lupaukseen. Jumala ei hylkää omiaan kuoleman valtaan, vaan antaa itsensä uhrina kaikkien kansojen elämäksi.

MIEHENÄ SEURAKUNNASSA

✍️ SAMI NIEMI

📷 GOOGLE

”**V**alvokaa, pysykää lujina uskossa, olkaa miehuulliset, olkaa väkevät.” (1. Kor. 16:13)

Aloittaessani tähän kirjoitukseen valmistautumisen yllätyin, kuinka vähän asiasta löytyy suomenkielistä pohdintaa. Ja kuinka nekin vähät ajatukset, joita on jaettu, hukkuvat ohi aiheen menevään viestiin. Naisen asemasta seurakunnassa ja erityisen pappeuden sukupuolikysymykset tulvivat ruudulle, kun tekee internethaun miehen roolista seurakunnassa. Tämä on ymmärrettävää, sillä nämä aihepiirit ovat hallinneet suomalaista keskustelua, mutta kirjoitusten yksipuolisuus on silti hämmentävää.

Olin kuitenkin seurannut aiheesta englanniksi käytyä keskustelua, ja siinä huoli miehen roolin murtumisesta seurakunnassa ja miesten vähäisestä osallistumisesta seurakuntien toimintaan on ollut jo jonkin aikaa esillä. Analyysiä muutoksen syistä on moineen lähtöön, mutta yhdysvaltalaisesta kulttuurista ei voi paljoa yhtäläisyyksiä ottaa suomalaiseen todellisuuteemme. Huoli miesten vähäisestä osallistumisesta kristillisiin tilaisuuksiin on kuitenkin ollut pitkään totta myös täällä Suomessa.

MISSÄ OLET, MIES?

Mihin mies on hukkunut seurakunnasta? Kristinusko on kuitenkin alusta alkaen puhutellut sekä miehiä että naisia. Kristus itse kutsui miehiä apostoleikseen. Miksi pohdintaa maallikkomiehen roolista seurakunnassa on niin hankala löytää? Miesten pakeneminen seurakunnasta tuntuu puhuttavan laajasti eri kirkkokunnissa ulkomailla. Onko niin, että miehen roolia ja tehtävää seurakunnassa on pidetty niin itsestään selvänä, ettei sitä ole osattu nostaa esille ja samalla se on päässyt hämärtyämään ja jopa unohtumaan? Onko yhteiskuntamme muutos tai kristillisen sanoman ilmaisutapojen muutos enemmän naisia puhuttelevaksi ajanut miehet pois?

Tämän tapaisia kysymyksiä esite-

tään paljon. Yhteiskunnassa jyllännyt miesten ja naisten keskinäisen erilaisuuden ja roolijaon aggressiivinen kyseenalaistaminen on myös tehnyt vaikeammaksi asiasta puhumisen. Miesten toimijuuden palauttamiseen tähtäävät puheenvuorot saavat helposti ja virheellisesti patriarkaalisen järjestyksen palauttamisen leiman itseensä.

MESSUUN OSALLISTUMALLA ISÄ OPETTAA PERHETTÄÄN

Lähetysshiippakunnan seurakunnissa miehiä on mukana toiminnassa. Seurakuntien vastuunkantajissa on paljon miehiä, kokonaiset perheet osallistuvat joka sunnuntai messuun. Jotain teemme ilmeisesti oikein. Onko miehen rooli seurakunnassa kuitenkaan meille kirkas? Osaammeko sanoittaa tehtävämme ja vastuumme miehinä? Osaammeko siirtää sen esimerkillämme ja opetuksellamme myös seuraavalle sukupolvelle? Osaammeko ottaa paikkamme seurakunnan pastorin ja seurakunnan naisten rinnalla seurakunnan todellisuutta rakentamassa? Näihin kysymyksiin meidän tulisi vastata, jotta pystymme pitämään seurakuntamme miehet mukana myös tulevaisuudessa.

Miehen raamatullinen rooli rakastavana perheen päänä ja lasten isänä on kirkas (esim. Ef. 5:23–25, Kol. 3:19, 1. Piet. 3:7, Sananl. 22:6). Kristuksen rakkautta heijastaen on perheen pään tehtävänä pitää huolta paitsi perheen taloudellisesta hyvinvoinnista, myös perheen hengellisen ravinnon saamisesta.

Heprealaiskirjeen kirjoittajan kehoitus olla laiminlyömättä seurakunnan yhteisiä kokouksia (Hepr. 10:25) on suunnattu juuri miehille ja heidän kauttaan perhekunnille. Lisäksi Luther osoittaa Vähässä katekismuksessa miehelle tehtävän perheen opettajana

”niin kuin perheenisän on ne väelleen yksinkertaisesti opetettava”. Kun perheen isä osallistuu jumalanpalvelukseen, rukoilee, lukee raamattua ja katekismusta, on muun perheen helppo oppia arvostamaan näitä.

MIES SEURAKUNNAN PALVELIJANA

Kristus on varustanut sinut ja minut seurakunnan palvelemiseen (Ef. 4:12; 1. Kor. 14:26). Antakaamme siis lahjamme rohkeasti seurakunnan käyttöön. Apostolien ja vanhan testamentin pyhien esimerkki on tässä hyvin rohkaiseva. Jeesus kutsui työhönsä epäileviä, hyljeksittyjä ja arkoja, mutta myös vahvoja, arvostettuja ja rohkeita, kaikille oli tehtävänsä. Palvelutehtävässään he kaikki tekivät työnsä Kristuksen kantamina ja Pyhän Hengen vahvistamina, eivät omassa voimassaan.

Jokaiselle löytyy oma tehtävä, oli se seurakunnan tukemista rukouksessa, vastuunottamista pienpiiritoiminnasta, eri tehtävissä palvelemista, seurakunnan taloudellista tukemista tai vastuunkantoa jostain työalasta. On hyvä myös muistaa, että seurakunnan toimintoihin osallistuminen on seurakunnan palvelemista.

Ennen kaikkea, hyvät miehet, seurakunnasta tulee sellainen, millaiseksi sen teemme. Otetaan rooli seurakunnan rakentamisessa, tehdään seurakunnasta paikka, joka kutsuu myös miehiä, evankeliumin ehdoilla.

VIRSI PELASTUSVARMUUDESTA KRISTUKSESSA

≡ HANNU KANTOLUOTO

Vuosien varrella olen tehnyt joitakin lauluja, yleensä jonkin elämäntilanteen tai -tahtuman innoittamana. Yleensä laulut on kohdennettu tiettyyn hetkeen ja rajatulle kuulijakunnalle. Hetken mentyä myös laulu on saanut unohdettua. Löydettyäni Samuelin seurakunnan elämään heräsi ajatus, että pienellä lauluntekijälahjallani voisi kenties olla muutakin käyttöä. Voisiko lahja palvella seurakuntaa sen rakentumiseksi ja virkistymiseksi uskossa ja elämässä? Tämän näky mielessäni sanoitin ja sävelsin kesällä ja syksyllä 2012 muutamia hengellisiä lauluja. Ajatus oli, että lauluja voisi esittää joissakin Samuelin tilaisuuksissa ja kenties opettaa toisillekin niitä yhdessä laulaaksemme.

Jumalalla oli kuitenkin omat suunnitelmansa joidenkin laulujen osalta. Suunnitelmien paljastumisen airueena pastori Anssi Simojoki tuli Lahteen messua toimittamaan syksyllä 2012. Rohkaistuini näyttämään Anssille muutamia nuottejani messun jälkeen. Anssi ei kuitenkaan tyytynyt vain vilkaisemaan nuotteja, vaan pian laulut kaikuivat ensimmäistä kertaa julkisesti kirkkomme kahvitilassa Anssin muhkean veisuun saattelemana.

ILO EI LÖYTYNYT OMAA ELÄMÄÄ TARKKAILEMALLA

Yksi lauluista päätyi uuteen Luterilaisia virsiä -kirjaan virreksi nro 831. Virren sanoitus heijastelee oman hengellisen elämäni kipuja 20-30 ikävuosieni välillä. Etsin sydämeistäni ja hengellisistä kokemuksistani varmuutta Jumalan lapseudesta ja pelastuksestani niitä löytämättä. Evankeliumi kylä synnytti toisinaan iloa, mutta kouriintuntuva ja konkreettinen syntyisyys johti arvelemaan, että todellinen Pyhän Hengen synnyttämä ilo Jumalan lapseudesta on sittenkin vielä edessäpäin, tunnettavan uudestisyntymisen kokemuksen takana.

Ilo löytyikin, mutta ei omaa syntistä sydäntä ja elämää tarkkailemalla ja

uudestisyntymisen kokemusta odottaen, vaan Lutherin Galatalaiskirjeen selityksen ja erään hengellisen laulun äärellä. Molemmat julistivat samaa: Sinä olet kyllä syntinen, mutta Kristus on tullut juuri syntisiä pelastamaan. Sinun syntisi ovat suuria ja voittamattomia ja sen tähden vain Kristuksen päälle sälytettynä ne ainoastaan voidaankin hävittää. Sinun tuleekin itsesi tarkkailun sijaan kääntää katseesi Kristukseen, joka on tehty synniksi sinun puolestasi. Hänet tuomittiin kirottuna kuolemaan ristin puulla, jotta sinä kirouksesta vapaana saisit elää. Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen kasteessa liitettynä saat olla varma, että tämä koskee myös sinua. Koskee sinua tänään. Koskee sinua juuri tällä sekunnilla, eikä vasta jossain hamassa tulevaisuudessa. Tulevaisuudessa, joka voi olla vain sekunnin mittainen.

TAIVAAN ILO PELASTUKSEN PÄÄMÄÄRÄNÄ

Tätä evankeliumia toivoisin virren välittävän myös sinulle. Ja enemmänkin. Jumala on synnyttänyt kirkkonsa sitä varten, että Kristus voisi seurakuntansa keskellä läsnä ollen hoitaa ja ruokkia sinua jatkuvasti sanansa ja sakramenttiansa kautta. Pelastuksen lahjat ovat sinua lähellä, sinun silmäläsi luettavissa, korvillasi kuultavissa, suussasi maistettavissa ja sydämesäsi omistettavissa. Tällä kaikella on iankaikkinen päämäärä: että sinä saisit kerran kirkkaudessa duurissa veisata sitä ylistysvirttä Karitsalle, jota sinä täällä maan päällä tämän virren molli-sävelin aloittelet.

1. On sydämeni kelvoton, sen syntivelka pohjaton, pahuutta kaikkialla.

Vaan Jeesus, lammas viaton, uhrattu puolestani on ristillä Golgatalla.

Riemuiten kiitän Karitsaa, hän pyhyytensä lahjoittaa ja peittää minut kokonaan vanhurskaudellaan.

2. Ja vaikka sydän syyttääkin, Kristuksen uhri kuitenkin syntini peittää alleen.

Jeesuksen veri puhdistaa, sydämen aran uudistaa, vapaaksi tekee jälleen.

Oi, kiitos Hyvän Paimenen, hän löytää lampaan eksyneen, vie laumaansa luo lähteiden, osoittaa laitumen.

3. Oi ystäväni sinunkin vuoksesi kerran avattiin tuo lähde Golgatalle.

Se armon lähde verraton kätetty leipään, viiniin on armoa kaipaavalle.

Käy pöytään Herran Jeesuksen, syö ruumis, veri Kristuksen.

Saat niissä synnit anteeksi ja elät iäti.

4. Itsessään köyhä, alaston, kun Yljän puvun saanut on, saa kuul-la tuomiolla:

"Tulkaa ja sija ottakaa, sen tahdoin teille valmistaa, kanssanne aina olla."

Iäti virttä pauhaavaa joukossa pyhain laulaa saa

valkoiset vaatteet verhona. On läsnä Karitsa!

Siis kiitos, kiitos laulakaa, te kansat kaikki veisatkaa!

Ylistäkää ja palvokaa taivaassa, päällä maan.

MIKSI USKOA, ETTÄ RAAMATTU ON TOTTA?

≡ MARKUS NIEMINEN

Kristitty joutuu usein perustelemaan uskoaan Raamatun totuuteen. Yleisen mielipiteen mukaan on älyllisesti vastuutonta uskoa Raamatun käsitykseen Jumalasta. Omiin käsityksiin uskominen on sen sijaan hyväksyttävää.

Mutta perustuuko usko Raamatun totuuteen vain tosiasioiden kieltämiseen tai sokeaan auktoriteettiuskoon? Eikö Jumala voi ilmoittaa itseään Raamatun välityksellä? Millainen jumala tällöin olisi kyseessä? Eikö joko kykenemätön tai haluton tekemään itsensä tunnetuksi tai välinpitämätön sen osalta, tunnetaanko häntä vai ei? Jumalan ilmoituksen kieltäminen vaikuttaisi siis johtavan myös hänen kaikkivaltiuksensa tai hyvyytensä kieltämiseen.

Mutta onko ajatus kaikkivaltiaasta Luoja, joka voi ja haluaa kommunikoida luomansa ihmisen kanssa, älyllisesti epätyydyttävä? Päinvastoin. Ajatus ajattelevasta, älykkäästä ja puhuvasta Luoja, sopii erinomaisen hyvin yhteen ajattelevan, älyllisen ja puhuvan luodun kanssa.

Luojan ajatukset, älykkyys ja puhekyky selittävät Raamatun mukaan sinun ajatuksesi, älykkyytesi ja puhekykysi. Luojan olemassaolon kieltäminen johtaa väistämättä vaikeisiin filosofisiin ongelmiin ihmisen älykkyyden alkuperästä. Miten elottomista aineista voisi itsestään syntyä ajatteleva, tunteva ja kokeva ihminen?

VOIKO AIDON ILMOITUKSEN TUNNISTAA VÄÄRENNÖKSESTÄ?

Sen hyväksyminen, että kaikkivaltias Luoja kykenee kommunikoidaan luomansa ihmisen kanssa, ei vielä automaattisesti johda uskomaan Raamatun totuuteen. Maailmassa on nimittäin muitakin pyhiä kirjoja, jotka oman tulkintatraditionsa mukaan ovat jumalan ilmoitusta. Miten aidon Jumalan ilmoituksen voi tunnistaa vääreännöksestä joukosta?

Kristityllä on paljon järkeen perustuvia syitä pitää yksin Raamattua Jumalan ilmoituksena. Niistä tärkein on tietenkin Raamatun oma todistus. Kuullessaan Raamatun sanaa ihminen saa tulla vakuuttuneeksi sen totuudesta, koska Jumala itse toimii sanansa välityksellä. Lisäksi on olemassa joukko toissijaisia argumentteja Raamatun totuuden puolesta kuten sen historiallinen luotettavuus, profetioiden toteutuminen, sen ihmiskuvan realismi ja arvojen todenmukaisuus.

RAAMATTU KESTÄÄ HISTORIALLISEN TARKASTELUN

Raamattua voidaan tutkia historian tutkimuksen menetelmillä, koska sen kuvaamat tapahtumat ovat toteutuneet historiassa. Raamattu ei ole puodonnut taivaasta, vaan sen kirjoitukset ovat syntyneet n. 1600 vuoden kuluessa. Sillä on ollut kymmeniä eri kirjoittajia.

Raamattu sisältää lukemattomia viittauksia historian tapahtumiin ja henkilöihin, paikannimiin ja vuosilukuihin. Esimerkiksi Apostolien teot sisältää historian tutkimuksen ja arkeologian vahvistamia tietoja Felixistä maaherrana ja Kilikiasta Felixin hallintoalueena (23:34), Artemiin temppelistä (19:24), Ateenan synagogasta, (17:17) meritiestä helpoimpana tapana saapua Ateenaan itätuulten suuressa kesäistä purjehdusta (17:14-15), Hyvätsatamat-nimisen paikan sijainnista ja sen lähellä olevan Lasaian kaupungin (27:8) sekä samaisen sataman soveltumattomuudesta talvisatamaksi (27:12). Viisitoista Israelin ja Juudan kuningasta mainitaan nimeltä myös Raamatun ulkopuolisissa teksteissä. Antti Laadon mukaan ”jokainen Vanhan testamentin luku voidaan liittää kiinteästi Lähi-idän historialliseen maailmaan” (*Vanha testamenti läpi yhdessä päivässä*, 2004, s. 13). Raamatun tapahtumien väittäminen

saduiksi osoittaakin huonoa perehtyneisyyttä Raamatun syntyhistoriaan ja sitä koskevaan tutkimukseen.

Historiassa toteutuneet profetiat ovat todiste Raamatun luotettavuudesta. Esimerkiksi Markuksen evankeliumi sisältää kuvauksen Jerusalemin temppelin hävityksestä (Mark. 13), joka vielä evankeliumin kirjoittamisen aikaan seisojien tukevasti paikoillaan. Samoin Danielin kirjan yhdeksännen luvun ennustus yhdistää toisiinsa jopa kolme historiallista tapahtumaa: Jerusalemin jälleenrakennuksen, Jeesuksen julkisen toiminnan alkamisen ja Jeesuksen kuoleman. Kaikkein eniten Raamatussa on toteutuneita profetioita koskien Messiaan syntymää, elämää, kuolemaa ja ylösnousemusta.

RAAMATUN SYNTIOPPI ARJEN PUNTARISSA

Raamatun ihmiskuva on realistinen. Sen opetus kaikkien ihmisten syntisyydestä (Room. 3:23) vastaa hyvin arjen havaintojamme omassa lähipiirissämme ja itsessämme. Raamatun sanoma anteeksiantamuksesta antaa myös ihmiselle rohkeuden katsoa rehellisesti omaa viallisuuttaan. Esimerkiksi humanismin positiivinen käsitys ihmisestä ei kestä arjen puntaria. Pahuus on paljon tiedon puutetta syvempi asia. Samoin Raamatun opetus oikeasta ja väärästä vastaa todellisuutta. Kymmenen käskyn osoittama tie suojelee elämää. Vastaavasti käskyjen rikkominen aina rikkoo ihmistä itseään ja hänen suhdettaan lähimmäisiinsä.

Lopulta kaikkein arksimmat asiat ovat vaikeimmin ymmärrettävissä. Raamattu kykenee antamaan vastauksen kysymykseen ihmisen ja maailman olemassaolosta tai vaikkapa näköistimuksen luotettavuudesta. Ateistinen puhe sattumasta ei ole kunnollinen vastaus yhteenkään näistä. Vanhan totuuden mukaan tyhjältä kun on paha nyhjäistä.

TRONS VILA

≡ ANDERS ALAPÄÄ

📷 WIKIMEDIA COMMONS

”Alltså finns det en sabbatsvila kvar för Guds folk. Den som har kommit in i hans vila får vila sig från sina gärningar, liksom Gud vilade från sina.” (Hebr 4:9-10)

En människas liv fylls av mycket väntande och av många slags förväntningar. Förväntan kan gälla större eller mindre saker. Ibland uppfylls förväntningarna medan de inte sällan vänds i besvikelser. Detta gäller kristna såväl som icke-kristna. Men de kristna eller *Guds folk* har någonting mer och större att vänta på, någonting som Gud själv berett för dem: *en sabbatsvila*.

VILAN SOM TRON SÖKER

Den sabbatsvila, som aposteln talar om här, är himlen. Himlen liknas i Bibeln vid olika saker, såsom en glädje eller en fest (i äldre bibelöversättningar ett gästabud). Det har att göra med att den himmelska verkligheten egentligen inte låter sig beskrivas. Bilderna av himlen t.ex. som en vila låter oss ana någonting av det underbara, som Gud ställt i utsikt. Frågan som detta bibelord ur Hebreerbrevet ställer oss är om jag längtar efter detta. Eller är mitt hjärta så fyllt av längtan efter annat att längtan efter Guds sabbatsvila inte har någon plats där?

På vägen mot den djupgående himmelska vilan ger Gud sitt folk återkommande viloplatser – den söndagliga vilan. Vi behöver verkligen få släppa vårt arbete, och låta våra uppgifter vila för en stund, eftersom de bekymmer och lockelser som upptar oss också hotar att kväva tron. Söndagen är inte heller bara en dag för vila utan också för Guds ord. Många ord gör oss trötta, men Guds ord har förmågan att ge kraft åt den trötta. När Guds ord tränger in i en ger det vederkvickelse. Vilodagens betydelse stryks under av att den faktiskt var det första Gud helgade. ”Gud välsignade den sjunde dagen och *helgade* den, ty på den dagen vilade han från allt sitt verk som han hade skapat och gjort.” (1 Mos 2:3) Märk väl att också Guds Son vi-

lade just på den sjunde dagen, efter att han hade försonat den fallna skapelsen dagen innan, på den sjätte dagen eller fredagen.

I himlen får Guds folk dela hans vila. Det hette ju i ordet i Hebreerbrevet: ”Den som har kommit in i *hans* vila...” – det vill säga in i *Guds* vila. Den himmelska sabbatsvilan är Guds vila, eftersom han har berett den och eftersom hans folk då får glädjas över hans gärningar.

Kristenhetens dag för vila och gudstjänst är söndagen, den första veckodagen, eftersom det är uppståndelsens dag. Det är den efter apostlarnas förebild, som vi bör rätta oss efter. Denna återkommande vilodag skulle få vara en återkommande påminnelse eller en *förebild* för den stora vilodagen som kommer. Guds folk sträcker sig i tron efter denna vila.

VILAN SOM TRON GER

Samtidigt ger tron vila redan här, inte bara en dag i veckan utan varje dag! Jesus sade ju: ”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.” (Matt 11:28) Tron på honom ger vila.

För det första ger tron vila från synden. Alla går vi och bär på sådana gärningar som vi önskade vore ogjorda. Det är tungt, eftersom det som är gjort är gjort. Det går inte att suddas ut. I ett dataspel kan man gå tillbaka och försöka igen när man misslyckats, och det är game over – så inte i det verkliga livet. Den enda utvägen är den skuldlättnad, ja skuldavskrivning, som ges i Jesus. Hans blod renar verkligen från all synd!

När Hebreerbrevets författare här talar om att ”vila sig från sina gärningar” avses den vila som väntar i Guds rike efter en avslutad livsgärning. Men när Jesus vandrade omkring här på jorden sades det ju att Guds rike var nära. Den människa som nu lever i Kristus har också del i Guds rike redan här. Då får man också vila från de gärningar som man

önskar var ogjorda. Man får vila från minnet av synden, som annars skulle pressa och stressa en. Jesus ger frid åt samvetet, liksom han en gång stillade stormens vågor på Galileiska sjön. Liksom vattnet blev lugnt och stilla kan han stilla ett upprört och jagat samvete.

För det andra ger tron vila under svårigheter, när man har problem och möter motgångar. En kristen är inte alltid framgångsrik, men kan under motgångar fråga sig varför Gud låter sådant ske. Kanske tvivlar man till och med på att Gud har omsorg om en. Men det är viktigt att komma ihåg att svårigheterna är övergående, också de gångerna när man inte ser något ljus i tunneln, när det inte tycks finnas någon utväg ur svårigheterna. Guds ord säger ju att ”Det finns alltså en sabbatsvila, som väntar Guds folk” (Hedegårds översättning).

En kristen behöver heller inte möta motgångarna ensam. Det är en avgörande skillnad: jag behöver inte tackla mina problem ensam. Därför kan en kristen vara fullkomligt trygg också när hon möter svårigheter. Det betyder emellertid inte att man alltid känner sig trygg. Det kan kännas som att Gud är frånvarande och att hjälpen är långt borta. Här gäller det att bygga sin tro på Guds ord och inte på känslor. Liksom solen finns där även de dagar den döljs av ett molntäcke så tar Gud hand om sitt folk, också när det inte upplever det så.

Dessutom kan Gud styra allt på ett så underbart sätt att motgångar vänds till någonting gott. Aposteln Paulus säger i Romarbrevet: ”Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa...” (Rom 8:28) Detta ord har missförståtts som att en kristen alltid är framgångsrik. I stället skall man förstå det just som att också problem i slutänden kan resultera i något gott, faktiskt också när man har orsakat sina problem själv. Sanning att säga kan man inte alltid skylla sina problem på andra människor eller på omständig-

heter utanför ens egen kontroll. Man kan försätta sig i svårigheter genom felaktiga val eller genom att inte följa den ledning Gud ger. I sådana fall är det lätt att tänka att man inte har någon hjälp att hämta hos Gud, när ens ohörsamhet är orsak till problemen. Men Guds tålmod är förunderligt stort. Också i sådana fall kan han vända det till någonting gott. Hemligheten ligger i att ödmjuka sig själv. Man får erkänna inför Gud att man handlat dumt eller varit olydig. Man får be om förbarmande. Då kan man få erfara att han är underbar i råd.

Man skall därför inte tänka att Gud har övergivit en eller att han är orättvis. Det man får göra, är däremot att kasta sina bekymmer på honom. Det löftet har vi i ordet. Han vill ge oss lättnad och vila också i livets svårigheter.

Kristen tro består inte enbart om det som kallas för "försanthållande", att man t.ex. tror och bekänner att innehållet i de apostoliska och nicen-

ska trosbekännelserna är sant. Kristen tro är också en tillit till Gud, att lita på att också mina synder är förlåtna för Jesu Kristi skull och att Gud tar hand om mig och leder mig rätt. En sådan tillit ger vila. Man vilar i *Jesu* gärningar, i det han gjort och gör för mig. När man i stället litar till sin egen rättfärdighet, helt eller delvis, finner man inte den vilan. Då fylls livet i stället med osäkerhet och oro.

Ändå förknippar många kanske inte i första hand tron med vila. Snarare tänker man att tro och kamp hör ihop. Det talas till exempel om "den kämpande tron". Detta motiv känner man inte minst igen från många psalmer, t.ex. följande psalmvers av Lasse Linderot (1798):

*Ingen hinner fram till den eviga
ron
som sig ej eldigt framtränger.
Själén måste utstå en kamp för
den tron
varpå vår salighet hänger.
Porten kallas trång, och vägen*

*heter smal,
hela Herrens nåd är ställd uti
ditt val,
men här gäller tränga, ja, tränga
sig fram,
annars är himlen förlorad.*

Det är sant att det kristna livet är en kamp mot de fiender som vill skilja en från Kristus. När aposteln Paulus ser tillbaka på sitt liv lyfter han fram kampen för tron: "Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat loppet, jag har bevarat tron." (2 Tim 4:7). Emellertid kan vi ingenting göra på egen hand. I egen kraft kan vi inte kämpa den goda kampen, men vi har En som kan och vill hjälpa oss. Han är dessutom fullkomligt trofast! Den tron ger en tillförsikt om att nå Guds sabbatsvila, även om vägen är svår och farlig. En kvinna sade en gång till mig: "Det talas så mycket om att 'orka tro', men det är ju för att jag tror som jag orkar!" Det är sant, eftersom den sanna kristna tron ger vila, redan här i tiden och sedan i evigheten.

USKONTUNNUSTUS

≡ KALLE VÄÄTÄINEN

*Artikkeli on esimakua syksyllä reformaation 500-vuotisjuhlan merkeissä avattavasta, Lähetys-
hiippakunnan kokoamasta luterilainen.net -tietopalvelusta.*

Uskontunnustus on Jumalan ylistämistä ja uskon tunnustamista Jeesukseen. Raamatun alkukielen tunnustaa-sana *homologoo* voidaankin kääntää sekä tunnustamisena että ylistämisenä.

Kaikki kristilliset uskontunnustukset voidaan tiivistää alkuseurakunnan tunnustukseen: *”...ja jokaisen kielen pitää tunnustaman Isän Jumalan kunniaksi, että Jeesus Kristus on Herra.”* (Fil.2:9-11) Tunnustaessamme uskomme tunnustaudumme Kristukseen. Uskon tunnustamisesta Raamattu sanoo: *”Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämesäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut; sillä sydämen uskolla tullaan vanhurskaaksi ja suun tunnustuksella pelastutaan.”* (Room 10:9-10)

USKONTUNNUSTUKSET

RAAMATUN TIIVISTELMINÄ

Vähitellen tunnustus *”Jeesus Kristus on Herra”* laajeni kuvaamaan Raamatun ilmoitusta kolmiyhteisestä Jumalasta ja hänen pelastusteoistaan. Ensimmäinen uskonkohta tiivistää Raamatun ilmoituksen Isästä, joka on luonut kaiken mitä on, ja jonka Poika tuli pelastamaan langenneen ihmiskunnan. Toinen uskonkohta tiivistää Jeesuksen sovitus työn ytimen. Kolmas uskonkohta tiivistää Pyhän Hengen toiminnan pelastusteoissa.

Uskontunnustus on saman sanomista (*homologoo*) kuin Raamatussa on sanottu ja ilmoitettu. Siksi uskontunnustuksessa ei ole mitään ihmisistä lähtöisin olevaa, vaan se on kokonaan Jumalan sanan tiivistelmää. Siinä lausumme sen, mitä on jo lausuttu ja liitymme siihen, mikä on ollut kristikunnassa totta jo 2000 vuotta. Jokainen

tunnustaja jättää omat käsityksensä ja tuntemuksensa syrjään ja ikään kuin sanoo Jeesukselle: Sinuun minä tahdon sitoutua. Tahdon tunnustaa sinun tahtosi, sinun pelastustyösi ja sinun sanasi. Tahdon tunnustaa kaiken, mitä Isä ja Poika ja Pyhä Henki on tehnyt minun pelastukseni tähden.

USKONTUNNUSTUKSEEN YHTYMINEN ON JUMALAN SANAAN LUOTTAMISTA

Koska uskontunnustuksessa suun tunnustus toistaa Jumalan pelastusteot, sen voi lausua kaikkein heikkouskoin sinkin kristitty. Ihmisen ei tarvitse käsitellä ja ymmärtää kaikkea, mitä tunnustaa, vaan tunnustaminen on aina suuntautumista kohti Jumalan sanan totuutta. Tunnustuksen lausuessamme me tunnustamme, että Raamatun ilmoitus on totuus, jota kohti ojentaudumme ja jota jatkuvasti tahdomme syvällisemmin oppia.

Tunnustamisen ydin tulee hienosti esille Vähässä katekismuksessa uskontunnustuksen toisen uskonkohdan, lunastuksen, selityksessä:

”Uskon, että Jeesus Kristus, Isästä ikuisuudessa syntynyt tosi Jumala ja neitsyt Mariasta syntynyt tosi ihminen, on minun Herrani. Hän on lunastanut minut, kadotetun ja tuomitun ihmisen, ostanut omakseen ja voitollaan vapauttanut kaikista synneistä, kuolemasta ja Perkeleen vallasta, ei kullalla eikä hopealla, vaan pyhällä, kalilla verellään ja syyttömällä kärsim-

sellään ja kuolemallaan. Hän lunasti minut, jotta tulisin hänen omakseen, eläisin kuuliaisena hänen valtakunnassaan ja palvelisin häntä ikuisessa vanhurskaudessa, viattomuudessa ja autuudessa, niin kuin hän itsekin kuolleista nousseen hallitsee iankaikkisesti. Tämä on varmasti totta.”

KOLME USKONTUNNUSTUSTA PALVELEVAT ERI TILANTEITA

Kolme vanhan kirkon tunnustusta – Apostolinen, Nikaian ja Athanasiuksen – ovat muotoutuneet kirkon historiassa selittämään ja varjelemaan yksinkertaista perustunnustusta. Apostolinen uskontunnustus pohjautuu kirkon alkuaikoina annettuun kasteopeutukseen. Sen paikka on kasteen lisäksi kristityn jokapäiväisessä elämässä. Meitä neuvotaan Vähässä katekismuksessa tunnustamaan aamuin ja illoin uskomme juuri kastetunnustuksella. Messussa käytetään Nikaian uskontunnustusta (325 jKr.). Se on kristikunnan päätunnustus ja muotoiltiin Apostolisen uskontunnustuksen pohjalta. Siinä kerrotaan Apostolista tunnustusta laajemmin Isästä ja Pojasta ja Pyhästä Hengestä. Athanasiuksen (n. 500 jKr.) tunnustusta käytetään Pyhän Kolminaisuuden päivän messussa. Siinä korostetaan Jumalan kolminaisuutta sekä Jeesuksen inhimillistä ja jumallista luontoa.

Luterilaiset tunnustuskirjat eli Yksimielisyyden kirja on erityinen uskontunnustusten kokoelma. Se sisältää edellä mainittujen kolmen vanhan kirkon tunnustuksen lisäksi seuraavat tunnustukset: Augsburgin tunnustus, Augsburgin tunnustuksen puolustus, Paavin valta ja johtoasema, Shmal-kaldenin opinkohdat, Vähä katekismus, Iso katekismus ja Yksimielisyyden ohje. Luterilaisissa tunnustuksissa puolustetaan evankeliumin puhdasta oppia. Niissä tiivistyy erityislaatuista tavalla oppi uskonvanhurskaudesta: yksin Kristus pelastaa ja vanhurskauttaa syntisen ihmisen, ilman ihmisten omia tekoja.

”Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja varma” (Hepr. 6:19)

Rakastaako Jumala minua? Mitä syytä hänellä siihen olisi? Minähän olen puutteellinen, aika tympeä olento. Kirkkaampina hetkinäni saatan olla sitä jopa omasta mielestäni, mutta lähimmäiseni näkevät todellisen tasoni epäilemättä useammin, ja miltähän mahdollkaan näyttää hänen silmissään, joka minut täydellisesti tuntee?

Kyllä Jumala minua rakastaa. Mistä minä sen tiedän? Jumalan toiminnasta. Näin kirjoittaa apostoli Paavali Rooman seurakunnalle: ”Tuskin kukaan haluaa kuolla edes nuhteettoman ihmisen puolesta; hyvän ihmisen puolesta joku ehkä on valmis antamaan henkensä. Mutta Jumala osoittaa rakkautensa meitä kohtaan siinä, että Kristus kuoli meidän puolestamme, kun vielä olimme syntisiä. Kun hän nyt on vuodattamalla verensä tehnyt meidät vanhurskaiksi, hän vielä paljon varmemmin pelastaa meidät tulevalta vihalta. Jos kerran Jumalan Pojan kuolema sovitti meidät Jumalan kanssa, kun olimme hänen vihollisiaan, paljon varmemmin on Jumalan Pojan elämä pelastava meidät nyt, kun sovinto on tehty.” (Room. 5:7-10)

Tähän perustuu pelastusvarmuus. Varmaa merkkiä Jumalan pelastavasta tahdosta ei kannata hakea omasta itsestä, ei omista ominaisuuksista, lahjoista ja taidoista, ei hyvistä teoista ja nuhteettomasta vaelluksesta, ei omasta lujasta uskosta tai hengellisistä kokemuksista. Ihmisen sisälle vievä suunta sisältää paljon syytä huoleen, masennukseen ja epätoivoon. Mutta katso Jumalan tekoja! Jumalan ainoa Poika, joka on samaa olemusta kuin Isä ja jonka kautta kaikki on saanut syntynsä, astui alas taivaista meidän ihmisten ja meidän pelastuksemme tähden, ristiinnaulittiin meidän puolestamme, kärsi kuoleman ja haudattiin – ja Jumala herätti hänet kuolleista!

Katso Kristusta, ja näet Jumalan sinua kohti kääntyneet kasvot. Katso Kristusta, ja opit, että Jumalan ajatukset sinua kohtaan ovat rauhan, eivät tuhon, ajatuksia. ”Meistä ei ollut itseämme auttamaan, mutta Kristus kuoli jumalattomien puolesta, kun aika koitti.” (Room. 5:6)

Lauri Vaahtoranta

HYVÄN PAIMENEN HUOMASSA

✍️ XENE TURPELA

Loimaalle kotiutunut Turun Lähetysshiippakunnan kappeli-seurakunta on kasvanut omaksi seurakunnakseen. Pastori Sebastian Grünbaumin Kirkon seitsemän tunto-merkkiä –opetussarjasta edettiin kesän 2014 ensimmäisiin messuihin, joita alkoi toimittaa pastori Otto Granlund. Alkuvuonna 2016 järjestäytyttiin ja itsenäistyi Loimaan Hyvän Paimenen luterilaiseksi seurakunnaksi. Seurakuntalaiset pitävät tärkeänä sitä, että toukokuussa voitiin siirtyä joka toinen keskiviikko pidettävistä messuista sunnuntaimessuihin. Samalla pastoriksi vaihtui Harri Lammi.

MENOSSA MUKANA

Kalle Rautavuoren perheen sitoutuminen Lähetysshiippakuntaan yhdessä muiden aktiiviperheiden kanssa on liittynyt läheisesti Loimaan seurakunnan kehitykseen.

- Muutimme Loimaalle vuonna 2012 ja aloimme etsiä seurakuntayhteyttä. Kävimme muutamia kertoja Turussa Lähetysshiippakunnan messuissa, mutta vierailimme myös Turun Kansanlähetyksen tilaisuudessa ja Loimaan evankelis-luterilaisen kirkon messuissa. Kun Lähetysshiippakunnan toiminta sitten alkoi Loimaalla, olimme alusta asti mukana, Kalle toteaa.

Kallen perheeseen kuuluvat Maria-vaimo, Luukas (9), Anni (7) ja Saiima (3). Luukas kerää kolehdin niinä kertoina, jolloin isällä on suntiovuoro. Muita arkkitehti-isän vastuuta ovat seurakunnan hallituksen puheenjohtajuus ja hiippakuntakokousedustajuus. Maria huolehtii yhtenä vastuunkantajana seurakuntalaisten kahvituksesta.

- Aloin vetää sudenpentujen ryhmää, kun Luukas aloitti partioharrastuksen, Kalle kertoo.

- Maria on kotiäiti ja hän julkaisi keväällä teoksen *101 kipinää tyytyväiseen äitiyteen*. Kirja on myös hengel-

linen, mutta se on kirjoitettu siten, että uskosta osatonkin voi innostua lukemaan sitä.

Maria käy perustamassaan äitien raamattupiirissä ja opettaa pyhäkoulussa yhdessä erään toisen äidin kanssa.

HENGELLISTÄ POHDINTAA

Kalle kertoo lapsuutensa hyvästä kristillisestä kasvatuksesta. Perhe asui Ryttylässä lähellä Kansanlähetyssopistoa, jonka toimintaan Kalle osallistui vanhempiensa vanavedessä. Perhe muutti takaisin Loimaalle, kun Kalle oli 8-vuotias.

Lähetysshiippakuntaan tutustuminen on vaikuttanut Kallessa hengellis-
tässä kasvua:

- Raamattuun ei saa lisätä mitään eikä ottaa siitä mitään pois. Sakramentit tulee toimittaa oikein. Voin luottaa siihen, että seurakunnassa opetus on Jumalan sanan mukaista. Mutta kriittinenkin pitää osata olla.

- En halunnut erota evankelis-luterilaisesta kirkosta, johon minut on

kastettu. Uskon edelleen sen tunnustukseen. Mutta kun kirkko ei opetuksessaan ja käytännön elämässä ole pysynyt uskollisena Jumalan ilmoitukselle, kävi siihen kuuluminen yhä raskaammaksi ja lopulta omantunnonvastaiseksi. Kirkossa on kuitenkin edelleen myös hyvää. Vastakkainasettelu ei mielestäni ole tässäkään asiassa paras tapa toimia. Jos yhteistyön tekeminen on tällä hetkellä mahdotonta, toivon ainakin sopuisan rinnakkaiselon onnistuvan. Tunnustuksen ja uskonperustan pitäisi kuitenkin edelleen olla sama.

Kallella on myös toiveita. Hän kaipa-
paa lisää jäseniä seurakuntaan. Kahvittelun lisäksi olisi hyvä saada mukaan muutakin toimintaa kuten raamattupetusta ja raamattupiiri. Vielä Kallen haaveena on, että messuja voitaisiin Loimaalla alkaa toimittaa joka sunnuntai.

- Mutta nämä toiveet tulee jättää Jumalan haltuun. Hän antaa kasvun, jos näkee sen hyväksi, tuumii Kalle.